

Za Adrijo . . .

Povest iz uskoško-benečanskih bojev. Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

VII.

Dred Juriševo hišo zakličeta naučerja¹ drugo uro popolnoči. Hripav glas se izgubi v tuljenju burje. V gunje² zavita moža se ozreta na razsvetljeno okno prvega nadstropja, posvetita v ozko ulico, ki vodi h kastelu, posvetita okoli Juriševe ovčarne in konjarne, ki se naslanjati na mestni zid. Vse mirno, varno. Slava sv. Juriju, patronu senjskega mesta! Slava sv. Nikolaju, varihu mornarjev!

Pri vratih sv. Save drhti v strgan gunj zavit Uskok. Puška mu sloni ob zidu, njegov tovariš leži, smrči na mrzlih tleh. V taki noči, ko ostaja pošten človek doma, velja straža samo morskim pošastim, zlim duhovom kopne zemlje. A proti njim ne pomaga puška.

„Kaj, kume Andrič,“ pozdravita naučerja stražo, „nocoj imajo čarovniki in čarovnice sestanek z nečistim?“

„Da. Videl sem,“ odgovori stari Andrič šepetaje, in menca z rokami. „To so leteli preko zidu . . . Bukovička, Miličeva . . . pomagaj nam Bog! Reši nas sv. Jurij nečistih moči! Verujta mi: to je benečanski posel. Oni v mesto — burja raz Vratnika . . . Z burjo hočejo ustaviti Uskoke, da jim ne ubeže . . . Ali slišita škripanje od morja? Zdaj se vozijo Salemsonarji¹ v sodih po morju, čakajo, iščejo utopljenec — novih tovarišev. Oni bdijo, se vozijo v viharne noči, ko spi zelenolasi povodni mož, se skrije morska deklica. Slišita grmenje z gor? Vidita iskre? To so Vesle.² Brano vlačijo po skalah — gorje, kdor jim pride na pot . . . Slišite, kako trka na vrata? Vešče so, pošasti . . . Ni krščene duše pred mestom. Umrli bi strahu, da ne bdi še Juriša . . . Da ne bdi Zora . . . Da ni naš stotnik še pri Jurišu . . .“

Naučerja se ozreta v visoko hišo, v razsvetljeno okno Juriševe spalnice, na belo zavito glavico, ki gleda iz drugega nadstropja.

¹ Nočna stražnika za ogenj.

² Plahta.

¹ Nekaki povodni možje.

² Ženska bitja v konjski podobi.